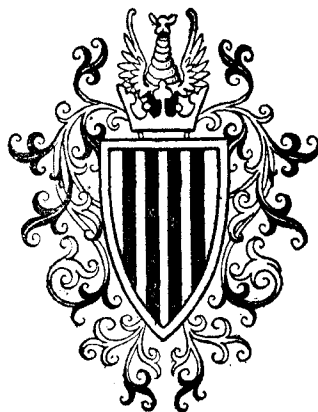

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SUMARI

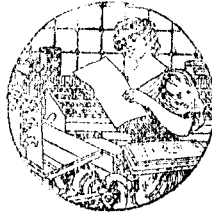
De la setmana. — L'article d'En Cambó. —
Conversa setmanal, *per March*. — D'arts,
per Wootz. — Teatral, *per Sol-Fa*. —
Mancomunitat de Catalunya : Concurs. —
Crònica de la Comarca.

ANY I

NÚM. 5

ISEMPRE EN GUARDIA!

Preparats sempre per a fer qualsevol treball tipogràfic per gran i difícil que sigui. Al efecte nostra impremta està montada absolutament a la moderna. Està proveïda d'un extens assortit de tipus de tots estils, premses, màquines i eines necessaries per a l'impressió de membrets, impressió a relleu, impressió de fotogra-

vats, de treballs a varis colors. Especialitat en la confecció de catàlegs, follets i anuncis de :: comerç, industries i oficis :: Se garanteix l'esmero i artística qualitat dels treballs d'aquesta : : : : impremta : : : :

JAUME JOSEPH

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * Banquer * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venta de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
GRANOLLERS

Alcoholcs * Anissats * Licors * Vins generosos

Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ALS POBLES DEL VALLÈS

La correspondència i canvis a l'Administració : Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.er

De la setmana

DENÇÀ unes quantes setmanes la premsa madrilenya, amb la rancúnia que sempre ha demostrat a Catalunya, combat als capdeavanters de la Lliga i a les institucions més genuïnament catalanes, que son orgull de la nostra pàtria.

Els que mes es signifiquen en aqueixas campanyes son l'ABC i *El Imparcial*. El primer busca per sa campanya anticatalana, col·laboradors catalans, els quals censuren als prohoms de la Lliga el no haver demostrat durant els darrers aconteixements els seus dots de govern. Ço que's diu en serio, no sembla mes que una fina ironia i la característica d'una ràbia inconfessable.

Els prohoms de la Lliga son uns ciutadans com qualsevols altres i els qu'han fet palesa la seva manca de govern, han sigut els governants espanyols. En canvi en els moments mes crítics dels dies passats, quant la falta d'abasteixaments va constituir un pavorós problema per les autoritats militars, no es va sapiguer cridar a altres que als capdeavanters de la Lliga que varen organitzar en poques hores tots els serveis i retornar la tranquil·litat a tota Barcelona, fortament alarmada del desamparo governamental.

Després va sortir l'article d'en Cambò, que avui fem conèixer als nostres llegidors, i la Diputació va iniciar la idea d'una conferència del treball. Es coneix que tot aixó, eren proves palpables de l'incapacitat dels nostres homes quan el govern ja ha publicat un Decret fent seva aquesta iniciativa, i preparant la tasca que ha de desenrotllar dita Conferència del Treball.

No en volem parlar d'en Royo Vilanova i en Marsillach. L'«Ateneu» s'apressurat a expulsar del seu sí, a aquest catalanòfol de marca. Així hauriem de fer-ho amb tots aqueixos capsvius, patrioters d'ocasió, que voldrien veure nostra terra anorreada de sal.

A la política granollerina son esdevingudes coses bufes i grotesques.

L'arcalde en Joan Montañà, convençut del seu fracàs, durant aquets últims dies, en un moment d'*irreflexió* presentà la dimissió de l'arcaldia, però penedit més tard ha buscat que'ls seus companys de Consistori, després de cantar les seves alabances per la seva *acertada* i *desinteressada* gestió, li demanessin que retirés la dimissió presentada, ha procurat que per a donar més força a aquest acord es presentés al Consistori una llista de noms de socis de l'Unió, que demanessin que retirés la seva dimissió i que tornés a encarregar-se de l'arcaldia, que ningú com ell pot desempenyar, i en això potser tenen raó, perque a deixar-la ell no sabem a qui podrien encarregar-la, no hi ha ningú mes de la seva talla, perque en Paulino no li arriba al muscle, ni en pobre Marimón al jonoll; amb això no hi ha mes remei sino que en Montañà es torni a encarregar de la vara i aquí pau i després glòria.

A bon segur que si en Torras hagüés trobat a mà un altre de la majoria per a encarregar-li el bastó de batlle no hauria pas tornat a apoderar-se'n en Juanito i la farsa que representà amb la dimissió li hauria sortit malament, però per are ni en Juanito pot prescindir d'en Torras, ni en Torrrs, per més que ha vist el joc d'en Juanito, te prou valor per rompre amb ell.

L'article d'En Cambó

L'excés d'original ens ha impossibilitat de publicar avans d'ara, el celebrat article del leader del nacionalisme catalá. Avui sacrificuem valiosos treballs de col·laboració per a donar lloc a tan important document, que demostra, una vegada més, les altes dots polítiques del seu autor, creient de gran interés que tot-hom conegui el seu contingut.

* * *

HA pasado el conflicto externo que tenía perturbada con general evidencia la vida ciudadana. Los servicios de electricidad, gas, agua y tranvías vuelven a funcionar normalmente, puestos en práctica por los profesionales de siempre. Se ha levantado el estado de guerra, se ha dejado sin efecto la movilización y casi todos los obreros detenidos están ya en libertad.

¡Ah! Pero el problema, el gravísimo problema que tenía removida toda la vida económica de Cataluña, sigue vivo, tanto o más vivo que días pasados. Y es un problema que no resuelven ni coacciones, ni habilidades, ni el uso violento de la fuerza, ni la claudicación del Poder público. Es un problema que no está planteado en un oficio ni en una comarca; es un problema que afecta a todas las manifestaciones de la vida económica, y, especialmente, de la vida industrial de Cataluña entera. ¡Que digo Cataluña; es la vida económica del mundo entero la que está en conmoción! Dondequiera que hay un patrono y un obrero, dondequiera que actúan, conjuntamente, el capital y el trabajo, existe problema. En donde no ha estallado, está a punto de estallar, y aún allí donde no se adivina todavía, tened la seguridad de que está ya germinando.

Es un mundo nuevo en incubación; es un nuevo régimen que se establece. No se trata tan solo de que el obrero reclama aumento de salario para atender al mayor coste de la vida y vivir como antes. No; es que el obrero quiere vivir mejor que antes.

Y no solo se plantean reclamaciones económicas de mejora de sueldos. Lo que ahora se formula es una reivindicación integral de clase. Son sueldos y son derechos lo que reclama el obrero, o lo que el obrero toma si no se lo dan. No es solo una participación en la ganancia lo que el trabajo pide al capital. Lo que se pretende es una nueva ordenación de derecho y participaciones entre el capital y el trabajo.

Tenemos el deber de mirar cara a cara este hondísimo problema total.

Yo no soy de los que creen que esta revolución... o transformación social y económica haya de derivar, necesariamente hacia la muerte. No; derivará hacia la muerte o hacia la vida, según el valor y el juicio con que se planteé y resuelva. De esta crisis universal, unos pueblos saldrán fortalecidos y otros debilitados.

Y es preciso, patronos y obreros de Cataluña, hombres de carrera y hombres de oficio, catalanes de todas las comarcas y de todos los estamentos y de todas las ideas, es preciso que cumplamos todos como sea menester, para que de esta crisis surja salvada y robustecida, Cataluña.

Hoy sufre el capital, y todos sabemos de las obras paralizadas, de las Sociedades disueltas, de los negocios que cesan, de los proyectos de nuevas obras, de nuevos negocios y de nuevas industrias que estaban a punto de florecer, y se abandonan y renuncian. Si esto dura, pronto veremos llegar la hora en que ha de sufrir el obrero. No tardaremos en presenciar el paro forzoso por falta de trabajo, y el jornal, ofrecido clandestinamente, a bajo precio, y el dolor y la miseria... y la emigración, la emigración del mejor obrero, del más apto, del que hace florecer las industrias y prosperar los oficios, que marchará a ofrecer su trabajo fecundo a aquellas tierras en las que el juicio y la medida hayan presidido la inevitable transformación que se está operando en todas partes.

Esto no puede continuar. Unos meses más en la situación actual, y el daño sería irreparable. Va a empezar la nueva lucha económica entre los diferentes pueblos de la tierra. Los que tomen ventaja en el primer momento, la aumentarán de día en día; los que entren con retraso, bien pronto dejarán de ser beligerantes.

Tened presente todos, que con la solución de las últimas huelgas nada se ha resuelto. Aquellas huelgas eran un episodio, y su solución no ha sido más que otro episodio. Al día siguiente de esa solución, ni el capital se sentía estimulado, ni el trabajo satisfecho, ni salvaguardado el interés general.

Hoy, como el día antes de estallar la huelga, el problema sigue en pie, en toda su integridad. Y las parciales soluciones que cada día se le aplican, hoy en una industria, mañana en un oficio, tampoco son la solución. Son batallas que unos ganan y otros pierden, y de las que, a menudo, resulta herida de muerte una rama de nuestra producción.

Yo os digo a todos que, mientras tratemos este momento como una batalla, no habrá solución ni podrá salvarse la economía de Cataluña. Una batalla no puede acarrear como final más que la destrucción de uno de los combatientes, y, en este pleito, la destrucción de uno es la destrucción del otro..., y la muerte de la economía catalana.

No puede destruirse el capital ni puede destruirse el trabajo, porque ello significaría siempre destruir la producción. Hay que determinar qué parte y qué derechos han de tener en la riqueza que se crea el capital y el trabajo, que la han creado.

Y es natural que uno y otro se esfuercen en tener la mejor parte, pero sería locura que fuesen menguando y destruyendo el patrimonio que han de repartirse. ¡Y esto es lo que se está haciendo hoy en Cataluña!

¿Qué hasta ahora han sido posibles grandes

injusticias sociales y que hemos podido ver, en Cataluña y en todo el mundo, en períodos de gran prosperidad para un negocio, como todo el provecho íntegro era para el patrono; sin que el obrero lograra ni una mejora? Es verdad, indiscutible verdad que explica el germen de rencor y de protesta que hallamos en el fondo de las reivindicaciones obreras en todas partes del mundo.

¿Que sin la organización del proletariado, sin las batallas que ha dado y las victorias que ha obtenido no se hubiera creado un ambiente propicio a la transformación social, que en todas partes se está operando? También es una verdad innegable, a la que todos debemos rendirnos!

Pero ¿no os parece que estas verdades están ya en la conciencia de todos y que es llegada la hora en que se han de establecer normas nuevas, que regulen las relaciones entre el capital y el trabajo, para que no puedan subsistir aquellas injusticias y para que no haya necesidad de estas batallas?

¿No os parece a todos, obreros y patronos, que ha llegado el instante de que ceséis en la lucha y, sin desarme, empecéis a parlamentar?

Vosotros, obreros, ¿no véis que hoy en la negociación razonada, obtendréis todo aquello *que os convenga obtener*?

Y os digo lo *que os convenga obtener*, porque a veces el exeso de la victoria anula la victoria, una concesión superior a la resistencia de la industria que ha de mantenerla es concesión aparente y transitoria; o la realidad la rectifica, o la muerte de la industria la cancela,

Y vosotros, patronos, ¿no véis que, en definitiva, tendréis que dar todo lo que podáis dar? Y no os fiéis de que la fuerza, puesta a vuestro servicio, pueda permitir os rechazar lo que con razón se os demande. Al día siguiente de la victoria de la fuerza, comenzaría el régimen del terror y de la violencia que prepararía la futura capitulación.

Ha llegado el momento en que todos, patronos y obreros, tenéis el deber de tratar; os lo aconseja vuestro interés y os lo demanda el patriotismo.

Y habéis de tratar en términos de igualdad, que sin igualdad no hay trato. Y hablo de tratar y no de imponer ni someterse.

No sólo habéis de tratar la reclamación actual presente, que podríais conducir hoy a batallar; debéis tratar todo el magno problema de vuestras relaciones presentes y de vuestras relaciones futuras.

¿Quien os dice que reclamaciones que hoy serían inaceptables no serían justas dentro de unos meses? El arreglo que se adopte en la huelga de mineros de carbón de Inglaterra será causa de que sean o no posibles, y, por tanto, que sean o no justas las reclamaciones que formulen los mineros de Asturias. Aumentos o disminuciones de jornales en los mercados extranjeros competidores pueden alterar la posibilidad y la justicia de las reclamaciones que los obreros catalanes formulen: Y en los momentos de transformación que estamos viviendo cuando en un mes se registran alteraciones económicas que antes no sucedían en un quinquenio, tanto y más urgentes que resolver una reclamación concreta —que siempre será una justicia transitoria y breve,—es crear el órgano y el sistema que aseguren al obrero la normal obtención, a cada momento, y en cada industria, y en cada oficio, de todo aquello que sea posible, y por tanto, justo conceder.

Aumentos de salarios que permitan al obrero mejorar su vida; disminución de esfuerzo que le haga más hombre y menos máquina, no deben tener otro límite que la competencia exterior y la capacidad de la economía interior. Con mesura, que no quiere decir regateo, y con prudencia que no quiere decir timidez, se podría ir a todas las mejoras de salario y a todas las reducciones del

esfuerzo personal compatibles con la prosperidad y la vida de nuestra economía catalana.

Bién se que a veces son la apatía del patrono, la imperfección de su utilaje industrial y su mala organización comercial las que encarecen el coste de producción y obligan, para salvar una industria, a que sea el obrero quien pague las culpas del patrono. ¡Esto no puede continuar! El patrono que no ponga todo su esfuerzo en que el trabajo del obrero dé el máximo rendimiento, no debe encontrar en sus compañeros de clase un concurso suicida para excusar su falta. O perfeccionarse o sucumbir. El atraso, la incompetencia y el egoísmo de algunos no debe perjudicar a todos.

Pero yo sé también que algunas veces son la falta de celo, de disciplina y de adaptación a las modernas normas de trabajo, por parte de los obreros, las que menguan el rendimiento del trabajo, encareciendo, innecesariamente, el coste de producción y debilitando la fuerza expansiva de una industria. Y tampoco las representaciones colectivas de los obreros deben amparar, por espíritu de clase, las culpas, los vicios y las rutinas de sus compañeros.

Que el obrero dé el mayor y más eficaz rendimiento, y que el patrono organice su industria o su oficio para que el trabajo pueda dar, con el menor esfuerzo, la máxima eficacia.

Y al margen de obreros y patronos, las Corporaciones públicas, y la primera entre ellas la Mancomunidad catalana y el Poder autónomo catalán que venga a sustituirla, han de dar al obrero catalán todos los medios de perfeccionamiento profesional que puedan hallar los obreros de los pueblos más avanzados de la tierra, de aquellos pueblos que, con su competencia, pueden poner límites a las posibles mejoras en favor de nuestros obreros.

¡Acabemos con el imperio de la violencia, que puede destruirlo todo, y vamos a la deliberación serena y a la justicia implacable, pero

razonada, que todo puede resolverlo y puede salvarlo todo!

¡Destruir! Para destruir es bueno todo el mundo. Patronos y obreros pueden, en su respectiva actuación, causar un daño irreparable a la vida catalana. Y si quieren hacerlo lo harán y nadie podrá impedirlo.

¿Pero no es llegada la hora de pensar todos en crear y no en destruir, en robustecer y no debilitar la riqueza de Cataluña, que nos sostiene a todos, a los patronos y a los obreros, a los catalanes y a los que de otras tierras llegaron y aquí viven y hacen vivir a Cataluña?

Y quienes no son ni patronos ni obreros, pero son catalanes, o sin serlo aquí viven y estiman a Cataluña, han de aportar también su colaboración a esta obra de salvamento que a todos se nos impone.

Ha de ser Cataluña entera el gran Jurado que juzgue y falle las reclamaciones que se formulen. Nadie puede sentirse ausente en este pleito y nadie tiene derecho a ser en él egoísta espectador, que todos juntos formamos el ambiente colectivo que ha de ejercer la coacción máxima y la máxima sanción para que todos cumplan su deber. No rechazo las leyes y las sanciones que ellas imponen; pero confío más todavía que en la eficacia de las leyes y de sus sanciones, en la actuación de la opinión pública. No rehúso la fuerza como medio de imponer el respeto al derecho, pero debemos iniciar una era en que la fuerza no tenga que actuar, porque la opinión pública actúe con intensidad suficiente para que el empleo de la fuerza sea innecesario.

Tengan en cuenta los patronos que el estado de guerra, y el maüser, y la movilización, y las condenas de los Tribunales pueden dominar transitoriamente manifestaciones episódicas del pleito social, pero que sólo la justicia puede resolverlo de una manera permanente y definitiva. Tengan en cuenta los obreros que un día puede imponerse la violencia; pero si la violencia no

consagra la razón, es, en definitiva, la razón quien se impone, y que para el triunfo de la razón hoy no sería necesaria la violencia.

Y tened en cuenta todos, obreros y patronos, que es la prosperidad y el porvenir de Cataluña lo que está en litigio. Vuestra... y de los demás. Y el daño que a Cataluña causáreis, sobre vosotros caería, y la prosperidad que le sepáis preparar, será, en definitiva, la prosperidad de todos vosotros.

FRANCISCO CAMBÓ.

Conversa setmanal

Ja'm creia que no vindrias, Nasi.

— Te raó; he vingut mes tard.

— Jo t'esperaba ahir.

— Vaig volguer anar a la sessió del ajuntament.

— Hola! Hola! t'interesses pels assumptes del municipi?

— Fou per pura curiositat; vaig sentir a dir que's tractaria de la dimissió del Alcalde i volia saber que s'en deia.

— I que s'en va dir?

— Casi res, el secretari va llegirla.

— I en que la fonamentaba?

— Segons vaig entendre, en que els fabricants l'havien fet quedar malament no engellant com li havien promés.

— Si es així varen fer mal fet.

— Be, bé, senyor Gregori, jo després me soc enterat i m'han donat una versió que justifica l'actitut dels fabricants i demostra la planxa del batlle.

— Veiam, vinga aquesta explicació, perquè aixó és un assumpte que ha quedat fosc, potser perquè al Alcalde no li ha convingut aclarir-lo.

— Diu que'l dijous els fabricants acordaren obrir les fàbriques el divendres al matí.

— Ben fet; així els obrers haurien pogut cobrar quelcom aquella setmana i alguns el jornal pendent de l'anterior.

— Diu que ja pensaven en aixó. Docs bé acordat ho posaren en coneixement de les autoritats respectives i es circularen el dijous a la tarde les ordres per treballar el divendres a primera hora.

— Pero no's treballá.

— Ja veurá, ja veurá; el divendres al matí no comparegué ningú, perque a la nit del dijous al divendres circularen ordres de que no s'havia de treballar fins en havent dinat.

— ¿I qui les feu circular eixes ordres? ¿Els fabricants?

— No senyor; segons diuen, ells no'n saben res, al contrari, la major part d'ells, els que no viuen a les fábriques, hi anaren de bon matí i allí es trobaren amb la nova de que no's treballaria fins en havent dinat.

— I qui l'havia portat aquesta ordre?

— A les fábriques els serenos a altres hores de la nit.

— Ja ho comprenc, els fabricants es picaren perque l'alcalde es propassaba en alterar l'hora que s'havia acordat, i en havent dinat no volgueren engegar.

— Així mateix m'ho han dit; volguent demostrar a aquell senyor que no estaben a les seves ordres i que no era éll, sinó ells, els quins tenien dret a manar i disposar en llurs cases i que éll no tenia cap dret a alterar els acords per ells presos.

— I aixó el degué humillar i en un cop de génit presentá la dimissió.

— Aixó mateix, però després es veu que s'en ha penedit i entre tots han buscat la manera de que la retiri.

— I no'n varen parlar al Consistori de la dimissió?

— Molt poc. El secretari llegí una proposició, firmada per varis regidors de la majoria,

en que en resum, segons vaig entendre, es demanaba que's dongués un vot de gràcies al arcalde per lo molt bé que ho havia fet tot, i que se li demanés que retirés la dimissió, perque sense ell no sabrien com fer-ho i que Granollers estaria perdut.

— ¿I ningú hi digué res?

— Si, senyor; el senyor Torras (Paulí), vingué a dir que l'alcalde havia presentat la dimissió per un excés de susceptibilitat i que, com que ho feia tan bé, li havien de dispensar aquest cop de génit i li havien de pregar que tornas a agafar la vara. L'Algueró, com a obrer, cantá les excelències de l'alcalde, abominant dels que no l'alaben i d'unes fulles que digué havien sortit, acabant també per a que se li fes retirar la dimissió.

— ¿I ningú digué res més?

— Si; el senyor Serra i Dachs digué que no havia dit res perque esperaba que's discutís la proposició, però que veient que s'anaba a aprobar sense discutir-la, entenia que tots debien estar ja d'acord i que debien donar-la per discutida amb lo dit per els senyors Torras i Algueró, que si era així ell no podia adherirse a lo que anaven a aprobar: en quant al vot de gràcies, perque ell desconeixia en absolut les gestions i treballs fets per el senyor Montañá durant aquest dies de vaga, i, per lo tant, que no podia jutjar si foren acertats o desacertats, i en quant a demanar li que retiri la dimissió com ell no'l votá pas per a arcalde, quan l'en feren, que no tenia cap interés en que'n tornés a ésser.

— No está mal.

— Are una pregunta, senyor Gregori.

— Digas.

— Amb lo que lí he esplicat, no li fa estrany que si l'alcalde va dimitir perque's va enfadar amb els fabricants perque no'l volgueren creure, i'ls fabricants es varen enfadar amb ell perque volgué trencar els seus acords i

manar més qu'ells en llurs fàbriques, ¿no li fa estrany que en Paulino l'alabés tant i tant?

— Si, si les coses s'haguessin de jutjar per lo que realment semblen, tens tota la raó; no s'explicaria que en Torras fabricant, després de lo succeït alabés a en Montañá arcalde, però, qui sap quin pacte varen fer en Francisco amb en Montañá, el dimecres a la nit.

— No ho se veure, per aixó no tenia necessitat d'alabar-lo tant.

— Bé, s'havien de cubrir formes!

— Doncs, ¿qui creu que ha cedit, en Torras o en Montañá?

— Tots dos, l'un per l'Unió; l'altre perquè are no te cap més per la vara, pero que's prepari en Juanito, que en Torras no perdona i aquesta vegada li ha vist la jugada.

Per trasllat
MARCH.

D'arts

ORFEÓ GRANOLLERÍ. Aquesta entitat artística de quina'ns plau parlar-ne i que tant sovint ne dona lloc amb l'organització de gaies festes, ne celebrà el diumenge dia 22 de Març a la tarda, una de ben plaenta, que fou revestida de grossa importància, mereixent elogis estridents de tots els qui tingueren la sort d'esser-hi.

En aquesta hi donà una conferència el poeta gironí en Narcís Masó Valentí, quin tema fou «El cant del poble mantenint a través dels temps una inagotable font de cultura i art popular.»

Bells i enlairats conceptes, allunyada la prosa de sa paraula ungida d'aquella inspiració florida dèria de l'intellecte dels escullits i amb brillantor enlluernadora anà desfullant ses floretes oloroses voleiant per la sala, gaudint-ne l'auditori sa flaire amb verdader delecte.

Cantà la grandesa de la catalanitat dels catalans, donant fè de son amor a Catalunya i de com ens ne sentirem joiosos de poder contestar arreu hon convinga: Som catalans!

Acabada sa interessant conferència en Masó fou objecte d'una sorollosa ovació qu'es repetí i repetí fins que'l poeta's determinà a donar lectura de poesies originals, delicades flors de son jardí, que tingueren la virtut de fer mes resonants els aplaudiments que no paraven.

Fou felicitadíssim, deixant recort imborrable i ganes de tornar a sentir sa paraula.

Avants En Jaume Serra i Dachs, donà lectura a un treball original.

«El cant, alegria de la llar» es titulaba i fou una glosa ensalsadora de l'obra cultural que desenrotllen les entitats corals; que arriben fins a redimir al obrer del vici, tornant a bona vida als descarriats que tingan la sort d'aficionarse al cant, retornant l'alegria a la llar, de quina jamai deuria haverne sortit.

La rondalla del senyor Serra i Dachs, de factura sensilla i desenrotllada amb maestria, fou molt celebrada por la concurrència, quina ovacionà al final a son autor quin, també rebé nombroses felicitacions.

El «Trio» de la casa tocà en els intermedis i'ns plau fer constar que'ls joves Emili Cot, Joaquim Castelló i Jaume Mora, que'l formen, foren fortament aplaudits.

El dimars, dia 25, devia donar-hi una sessió de «Música da Càmera» el Trio Raduà-Tomàs i segons notificà el Sr. President de l'«Orfeó» no va ésser factible, dat l'estat actual de les coses, organitzant-se acte seguit una festa a base del «Trio» de la casa i del jove en Jaume Sitjá, qui tocà unes peces obligades de contrabaix acompanyades al piano pel mestre Llobet, debent bisar-les totes.

El «Trio», en quin la concorrència ja hi està familiaritzada, no cal dir que fou aplaudit debent repetir alguna de les obres ejecutades. — Woorz.

Teatral

L'ALHAMBRA

El dimenge passat la companyia que actúa en aquesta favorescuda societat, obtingué un dels mes sorollosos exits i així forçosament havia d'ésser, puig ben poques vegades havem vist uu treball tant acurat, tant individualment com en son conjunt.

A la tarda posaren la comèdia en un acte «Al mitj del ball» i les sarsuelas «Una Vieja» per la senyora Rius i'ls

joves Pineda i Fernández i «Receta Infalible» per, les senyores Estany, Rius i 'ls joves Pineda, Brugués i Boix. Aquestes obres ja de repertori i d'èxit segur.

A la nit, la comèdia «Passió de riure» i les sarsueles «Un pleito» per les senyores Estany, Rius i 'ls joves Pineda, Fernández i Brugués, i «Dorm» per la senyora Rius i 'ls joves Pineda i Fernández.

En «Un Pleito» tots raillaren a envejable altura, deixant l'impresió de que'n comptes d'un cuadro d'aficionats, presenciavem el treball d'aventajats artistes i havent-nos agradat tots ens captivà la serenata cantada per en Pineda amb maestria.

La senyoreta Estany s'hi lluï moltíssim amb sa bonica veu de que està dotada.

En «Dorm» els tres que hi jugaben feren tipus acabats ruïllant com si'n comptes de comèdia estessim presenciant un cas al natural. Molt bé la senyora Rius i'l jove Fernández. Lo que mes sorprenguè agradablement fou el treball d'en Pineda en un genre tant diferent de lo que fins ara havia fet.

Elogis tots mereixen i als entusiastes aplaudiments del nombros auditori i adjuntem de vritat, i sense peros, el nostre, que fem extensiu al mestre Bataller i a l'orquestra «La Catalana», quin treball es digne de tota alabança.

CENTRE CATÓLIC

Aquesta societat també celebrà funció el passat diumenge a la tarda i sols podem anotar les obres que posaren en escena, sense parlar de la interpretació donada, doncs com no hi forem invitats no hi assistírem.

Les obres representades foren «L'Idiota del gorc negre» i «Una orga de gats», per el quadro dramàtic de la casa. SOL-FA.

Mancomunitat de Catalunya

Concurs que per a la millora de raça de vaques lleteres i toros «schwitz» es celebrà a Granollers del Vallès

EL dijous passat es celebrà a Granollers el concurs esmentat assolint un gran èxit.

Vingueren acompanyant al Conceller de la Mancomunitat de Catalunya En Josep Mestres: Mr. Dechambre de l'Escola d'Agricultura de Gregnon i d'Alfort (París)—En Josep Valls, Director d'Agricultura de la M. de C.—En P. M. Rossell de l'Escola Superior d'Agricultura de la M. de C.—En Josep Huguet, Veterinari de Mollerusa.—En Salvador Martí, Inspector d'Higiene Pecuaría de Tarragona, aquests tres senyors amb caracter de jurats.—En J. Seculí, Veterinari de Gavà i un nutrit nombre d'alumnes del segon i tercer curs de l'escola superior d'Agricultura de la M. de C.

Foren a rebre'ls a l'estació En Josep Rovira de Villar,

President de la Cambra Agrícola Oficial del Vallès, en Frederic Wynn, Secretari de la mateixa i en Jaume Serra i Dachs, Conceller del Ajuntament.

Després de recorre el mercat anaren a la casa de la Vila, d'on sortiren per a la Plassa de Mossen Jacinto Verdaguer, en la que's celebrà el Concurs, amb assistència de l'Arcaide de Granollers, Conceller Serra i Dachs, Jutje Municipal, diputat provincial Sr. Torras, Tinent de la Guardia Civil, President i Secretari de la Cambra Agrícola Oficial del Vallès Srs. Rovira de Villar i Wynn, President del Casino de Granollers, representació de l'Unió Liberal, Secretari de l'Ajuntament de Granollers, Arcaldes de Montornès, Canovelles, Sant Pere de Vilamajor, Llinàs, Montmelò, i representació de la majoria dels altres pobles del districte.

Celebrat el concurs al que hi concorregueren tres toros i vintiquatre vaques, el jurat donà el següent veredict.

VAQUES: Premi de 500 pessetes a cada una

N.º 8. — 55 punts: de Antòn Doménech, de Sabadell.			
» 20. — 51'53	»	» Vicens Falgar,	» Montmeló.
» 18. — 50'33	»	» Josep Bonvila,	» Mollet
» 26. — 48'50	»	» Lluís Parera,	» La Garriga.
» 11. — 47'92	»	» Josep Grau	» Granollers
» 12. — 46'92	»	» Josep Grau	» Granollers
» 15. — 46'75	»	» Josep Espinassa	» Parets
» 23. — 46'66	»	» Froilán Tintó	» Palou
» 22. — 46'58	»	» Froilán Tintó	» Palou
» 14. — 44'92	»	» F. Brusfenga	» Sta. Eulària
» 3 — 43'83	»	» J. Rovira de Villar	» Llerona

TOROS:

N.º 24. — 56'66 punts-800 ptes. de Froilán Tintó, de Palou			
» 16. — 48'83	»	» 650	» » Jaume Sirvent, de Mollet
» 24. — 42'16	»	» 650	» » Joan Oliva, de Granollers

No s'ha adjudicat el primer premi dels toros, per no tenir cap dels concursants l'etat reglamentària.

S'eliminaren del concurs una vaca per esser mestissa o siga no ésser de pura rassa suïssa, altre per no tenir la etat i altre per ésser un badell.

Els pagésos d'aquesta encontrada han quedat molt entusiasmats d'aquest concurs i l'animació que hi havia entre ells i les converses que havem sentit, fan creure que si la Mancomunitat fa algún altre concurs seràn molts més els pagesos que amb llur bestiar, hi prendrà part.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

Crònica de la Comarca

LA ROCA

Sembla que l'arcaide, un xic nerviós per haver publicat nosaltres aquelles indicacions sobre el compliment de la Llei Municipal, d'allavors que celebra sessió cada setmana i dona als regidors participació dels seus actes, encara que sab tot-hom que com a fer no fa res mes que badallar. Els de La Roca no s'en saben avenir d'aqueix canvi i es parla de fer una subscripció pública per fer un monument a la flamant autoritat municipal.

Joseph, impressor : Granollers : Telèfon 101

SABONS

B A R A N G E

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)

FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50
GRANOLLERS

Comptes corrents en moneda nacional i estrangera

Descompte, cobro i negociació de lletres sobre totes les places d'Espanya i de l'estranger

Préstams sobre valors

Obertura de comptes de crèdit amb garantia de valors de cotització corrent

Compra-venda en les Borses d'Espanya de tota classe de fons públics i valors industrials

Negociació, cobro i descompte de cupons i títols amortitzats

Admissió de dipòsits en valors

Canvi de monedes

Donem tota classe de facilitats per a la compra-venda de mercaderies

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS

:: :: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: :: ::

Carrer Major, 75

MONTCADA

Cristalleria
Porcelana i
Floça ♦♦♦♦♦

de Ramón ligé

Ronda de S. Antón, 74

Tel. A. 1264

Barcelona

Taller de
Llauneria

Jaume Xuclá

CARRER DE LA PALMA, 15 :: TELEFON 118 :: GRANOLLERS

ESPECIALITAT EN INSTAL·LACIONS PER A AIGUA

Venda de bidons per a llet

i tot lo referent a dit ram

PREUS ECONÒMICS : RAPIDÉS EN ELS ENCÀRREGS

